

Arrest

nr. 216 932 van 14 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 5 november 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 november 2015.

1.2. Op 17 april 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Tadzjiekse etnie. U bent een aanhanger van de soennitische islam. U werd op 1 januari 1995 geboren in Kashan, Iran. U woonde daar uw hele leven.

Uw vader en moeder vluchtten 35 jaar geleden met hun respectievelijke families van het dorp Dost Abad, district Qala Kah in de provincie Farah naar Iran. De reden van hun vlucht was de oorlog met de Sovjets en de algemene problemen met de taliban in de regio.

U had in Iran verblijfsdocumenten. U ging naar een Iraanse school tot het vierde middelbaar.

U werd in Iran gediscrimineerd en verschillende keren opgepakt door de politie. Toen u bij de Iraanse autoriteiten een residentiekaart ("Ekamat") ging aanvragen om een betere verblijfsstatus te hebben in Iran, werd er u verteld dat u drie maanden moest gaan vechten in Syrië. U besloot Iran te verlaten.

U verliet Iran in Mehr 1394 (23 september – 22 oktober 2015).

U kwam op 5 november 2015 in België aan en diende op 17 november 2015 een verzoek tot internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan dat de taliban zal denken dat u bent gekomen om het door hen geconfisqueerde land en huis terug te eisen. U bent ook niet bekend met de manier van leven in Afghanistan en vreest aangevallen worden door uw accent. U vreest ook de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neer: uw Amayeshkaart (origineel) en een bundel schooldocumenten (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities persoonlijk onderhoud (NPO), p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u als Afghaans vluchteling in Iran verbleef in de omstandigheden die u aanhaalt. Zowel over uw Afghaanse herkomst, als over de Afghaanse gemeenschap in Kashan als over het leven van uw familie in Iran legt u gebrekkige verklaringen af.

Ten eerste valt het op dat u slechts een beperkte kennis bezit over uw land van herkomst, Afghanistan. Zo verklaarde u bij DVZ dat u Pashtoun bent (verklaring DVZ, p. 1) maar bleek tijdens het persoonlijk onderhoud dat u een fout had gemaakt en dat u eigenlijk Tadzjiek bent. U verklaart bij het eerste interview uw etniciteit niet te hebben geweten en het ondertussen met uw vader te hebben gecheckt. Hij zei dat jullie Tadzjiek waren. U verklaart dat u niet wist of u Pashtoun of Tadzjiek was omdat er thuis nooit over die dingen werd gesproken. U verbleef in Iran tussen andere Dari-sprekers, waarvan u, gevraagd of zij Tadjieks of van een andere etniciteit waren, stelt niet te weten of ze een andere soort Tadzjieks waren, alleen dat ze ook Dari spraken. Na aankomst in België kwam u te weten dat Pashtoun een andere taal spreken dan Tadzjiek. U leerde in België ook dat er Hazara's zijn in Afghanistan, maar zag ze nooit in Iran. U weet niet wat Hazara's spreken, maar diegenen die u in België zag, spreken Iraanse en Afgaanse taal. U weet niet of er veel Hazara in Iran leven en denkt dat ze misschien in andere steden dan Kashan leven. Het was u echter als Afgaan niet toegelaten te reizen in Iran dus u kon het niet weten. U kent geen andere etnische groepen uit Afghanistan en weet niet of alle Afghanen soennieten zijn (NPO, p. 5-6).

U verklaart iemand te zijn van Afgaanse herkomst die opgroeide in de Afgaanse gemeenschap in Iran, dus er zou toch van u kunnen verwacht worden dat u enige kennis hebt van minstens uw eigen etnische afkomst. Dit is een basisgegeven met betrekking tot uw Afgaanse identiteit. U wordt hiermee geconfronteerd op het einde van het onderhoud waarop u verklaart dat u toen u aankwam dacht dat Tadzjiek van Tadzjikistan waren en dat u dacht dat u Pashtoun was (NPO, p. 32). Dat u als Tadzjiekse Afgaan Tadzjiek enkel associeert met Tadzjikistan is zeer verbazend. Uw etnische afkomst is daarenboven ook belangrijk met betrekking tot uw eigen familiegeschiedenis. Uw ouders ontvluchtten Afghanistan namelijk onder andere omwille van de taliban (NPO, p. 11), een hoofdzakelijk Pashtounse groepering. U weet echter niet van welke etnische groep de taliban zijn (NPO, p. 11-12), wat al vreemd is. Dat er daarenboven nooit bij uw thuis of in de ruimere Afgaanse gemeenschap melding werd gemaakt van het verschil tussen Pashtounen en Tadzjiek is nog opvallender. Ook het feit dat u pas in België het bestaan van enkele andere Afgaanse etniciteiten ontdekte, en slechts een zeer beperkte kennis over deze groepen hebt is opvallend. U bent er bijvoorbeeld niet van op de hoogte dat er een grote groep Hazara's in Iran leeft en dat zij de sjiiitische Islam belijden.

U hebt ook een gebrekkige kennis betreffende de historische redenen waarom uw ouders en andere Afghanen het land ontvluchtten. U verklaart dat er een gevecht was tussen de Sovjets en Afghanen, maar weet niet wie de Sovjets zijn of van welk land ze zijn. U weet niet of de taliban betrokken waren bij de oorlog tussen Sovjets en Afghanen en of ze voor of na de Sovjets waren, uw vader zei u alleen dat de taliban daar ook waren. U weet niet of de Afgaanse regering voor of tegen de Sovjets was, maar u denkt dat u hoorde dat de Iraanse regering de Afgaanse regering hielp om tegen de Sovjets te vechten. Imam Khomeini kondigde daarom aan dat de Afghanen naar zijn land konden verhuizen (NPO, p. 11). U bent correct wat betreft Imam Khomeini's houding ten aanzien van Afgaanse vluchtelingen. Uw kennis van de gebeurtenissen die aan de grondslag lagen van het vertrek van uw ouders uit Afghanistan is echter niet toereikend. Dat u niet weet dat de Sovjets Russen zijn, is verbazend. Ook het feit dat u niet op de hoogte bent van het feit dat de Afgaanse regering gesteund werd door de Sovjets, en dat de Iraanse regering dus géén steun gaf aan de Afgaanse regering om de Russen te bevechten is opvallend. U kent ook geen bekende Afghanen die de Sovjets bevochten en hebt nog nooit gehoord van mujahedeens of de zeer bekende mujahedeens-leider Ahmed Shah Massoud (NPO, p. 11-12), nochtans één van de meest iconische Tadzjiek uit de Afgaanse geschiedenis. Gevraagd naar bekende leiders van de taliban vermeldt u Mullah Mohammad Omar. U verklaart dat uw vader u zei dat Mullah Omar andere mensen adviseerde om Afghanen te verzamelen om in de jihad te vechten, maar u weet verder niets over hem en ook niet of hij nog leeft (NPO, p. 11). Zoals eerder opgemerkt, weet u ook niet van welke etnische groep de taliban zijn.

Uit bovenstaande concludeert het CGVS dat u slechts een zeer beperkte kennis hebt van de Afgaanse historische context die tot de vlucht van uw ouders leidde, en ook van beroemde Afghanen. Uw kennis van de geografie van Afghanistan is ook beperkt, want u weet wel dat uw ouders afkomstig zijn uit de provincie Farah en dat dat dichtbij Herat en grens met Iran is, maar u hoorde echter in Iran nooit over een andere stad in Afghanistan (NPO, p. 10). Daarenboven waren uw hobby's in Iran voetbal en fitness (NPO, p. 20), maar kan u geen informatie geven over Afghanen die bekend zijn in de wereld van fitness of voetbal. U verklaart dat u ze in België wel leerde kennen via het Internet, maar dat er in Iran niets over Afghanistan werd verteld (NPO, p. 33).

Naast uw gebrekkige verklaringen met betrekking tot uw Afghaanse herkomst, legt u weinig aannemelijke verklaringen af over uw leven als Afghaans vluchteling in Iran.

U verklaart dat u vijf keer door de politie werd geslagen omdat u Afghaan en soenniet bent. Er wordt u gevraagd om voor elke keer dat dit gebeurde, te vertellen hoe oud u was. U verklaart de tijdsframe niet te kennen maar zegt dat dit elke drie à vier maanden gebeurde. Wanneer u de politie tegenkwam, namen ze u mee en ondervroegen ze u over uw religie of Afghaanse herkomst, en dan vernederden ze u (NPO, p. 7). Wanneer er wordt doorgevraagd over het laatste incident waarbij dit gebeurde, kan u hier echter geen geloofwaardige verklaringen over afleggen. U verklaart dat u met uw neef naar de voetbal ging tijdens Ramadan en dat jullie werden tegengehouden door de politie, die vroegen of jullie Afghanen of Iraniërs waren. Jullie werden een nacht vastgehouden, vernederd en bedreigd met terugkeer naar Afghanistan (NPO, p. 8). U kan echter vooreerst geen verklaring geven waarom de Iraanse politie zou denken dat u en uw neef Afghanen zijn. Wanneer deze vraag u tweemaal wordt gesteld antwoordt u telkens naast de kwestie: eerst zegt u dat de politie Afghanen wil lastig vallen, dan zegt u dat ze vroegen of u Afghaans of Iraans bent en dat als u Iraans had gezegd, ze uw religie zouden hebben gevraagd en vragen zouden hebben gesteld over het sjiïsme (NPO, p. 8). Dan wordt de vraag een derde keer gesteld, waarop u zegt dat u er meer Afghaans uitziet en uw neef ook en dat de politie weet hoe Afghanen eruit zien. Als er dan wordt doorgevraagd over welk aspect van uw uiterlijk dan Afghaans is, verandert u uw verklaringen en zegt u dat u er niet Afghaans uitziet maar dat uw neef de Afghaanse "look" heeft, en dat u de Afghaanse vlag rond uw nek droeg. De Afghaanse "look" is volgens u gezicht, haar en goedkopere kledij. Met betrekking tot het gezicht en het haar zijn Afghanen donkerder en meer afgebleekt dan Iraniërs. Bovendien worden ze zichtbaar nerveus wanneer er politie voorbijkomt (NPO, p. 8-9). Het valt het CGVS op dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over het feit of u nu een herkenbaar Afghaans uiterlijk hebt of niet en een erg vage uitleg geeft over hoe Afghanen herkenbaar zijn in het Iraanse straatbeeld. Bovendien valt het op dat u met een Afghaanse vlag rond uw nek op straat zou lopen. Gezien u reeds vier maal door de politie was tegengehouden omdat u Afghaan was en u duidelijk bang was van de politie, is het weinig waarschijnlijk dat u zich zo openlijk als Afghaan zou profileren. Hiernaar gevraagd zegt u plots, tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen, dat niet u maar uw neef de Afghaanse vlag rond zijn nek had hangen. U weet niet waarom hij dat deed. U denkt dat hij misschien bedoelde dat hij graag Afghanistan heeft en niet Iran (NPO, p. 9). Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over wie de Afghaanse vlag droeg, dat dit element op zich al zeer onwaarschijnlijk is gezien de riskante context voor Afghaanse vluchtelingen die u schetst, en dat u eerst beweert dat uw uiterlijk u zichtbaar identificeert als Afghaan en dit dan ontkent, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de problemen die u als Afghaan kende met de politie in Iran. Met betrekking tot het onderscheiden tussen Afghanen en Iraniërs weet u echter wel op basis van de uitspraak van welke concrete woorden een Dari-spreker kan worden onderscheiden van een Farsi-spreker (NPO, p. 9).

U haalt tijdens het gehoor verschillende keren aan dat het problematisch was voor u om als soenniet in het sjiitische Iran te leven (NPO, 6-8). U legt echter zeer vage en onwaarschijnlijke verklaringen af over uw beleving van de soennitische religie in Iran. U vertelt dat de Iraanse regering het u niet toeliet om uw religie te praktiseren. Er mocht geen moskee worden gebouwd en er mocht niet gebeden worden (NPO, p. 6). Er wordt u dan gevraagd hoe u uw religie beoefende waarop u enkel zegt u niets kon en mocht doen. Ramadan werd thuis gevierd en er gebeurde niet speciaals met Eid. U hebt nooit gehoord van soennieten die samenkwamen, zelfs niet noodzakelijk in een moskee, voor een religieuze viering (NPO, p. 7). De andere Afghanen die in Kashan leefden waren ook soennieten, maar ze deden geen religieuze vieringen want dan zouden ze gedeporteerd worden naar Afghanistan (NPO, p. 7). U kan ook geen concrete uitleg geven hoe u weet dat soennieten die hun godsdienst praktiseren gedeporteerd worden naar Afghanistan, u zegt enkel dat officieren die dingen verboden en dat uw vader zei dat de Iraanse regering het niet toeliet. Wie de officieren specifiek waren weet u ook niet, enkel dat mensen zeiden dat Iraanse officieren, de politie en de regering ertegen waren. Sinds u jong was, wist u niet van welke organisatie die officieren waren (NPO, p. 7). U blijft dus vaag over de precieze repressie die er werd uitgeoefend tegen soennieten die zouden proberen hun geloof te belijden. Het klopt dat soennieten in Iran hun religie moeilijk kunnen beleven en dat er door de Iraanse overheid regelmatig repressie wordt uitgeoefend wanneer soennieten ceremonies organiseren. Het is echter onwaarschijnlijk dat er door de soennitische Afghanen in Kashan geen enkel initiatief werd gedaan of poging werd ondernomen om hun religie of religieuze feesten in gemeenschap te beleven, al zou het maar zijn in een privéwoning of onder wijkgenoten. Het CGVS merkt daarenboven op dat u ook meer algemeen quasi niets weet van het soennisme in Iran. Zo weet u niet of er soennitische moskeeën zijn in Iran, enkel dat die er niet waren waar u leefde. U weet ook niet of er andere soennieten zijn in Iran, maar u denkt het niet. In uw regio was iedereen sjiitisch (NPO, p. 8-9). In Iran is echter één tiende van de bevolking soennitisch.

Dat u dit niet weet, hoewel u zelf soenniet bent en in Iran tot het vierde middelbaar naar school ging, en dus enige kennis moet hebben van de geschiedenis en bevolking van Iran, is verbazend. Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt ook dat, hoewel officiële, openlijke soennitische moskeeën niet door de Iraanse autoriteiten worden getolereerd en er ook repressie wordt ondernomen tegen onofficiële soennitische vieringen, soennieten in Iran wel degelijk op een meer discrete manier hun religie proberen te beleven. Uit bovenstaande concludeert het CGVS dat u er niet in slaagt geloofwaardige verklaringen af te leggen over uw leven als soenniet in Iran.

Ook over uw leven in de Afghaanse gemeenschap in Kashan legt u gebrekkige verklaringen af. Zo verklaart u dat u niet naar de huizen van andere mensen ging in Kashan. U had geen contact met Iraniërs om naar hun huizen te gaan. Uw familie kon geen contact hebben met Iraniërs want ze vervloekten Afghanen. U had ook geen contact met Afghanen, want uw vader werkte en u ging naar school. U had één of twee Afghaanse vrienden die u kende van de voetbal, maar niet goed genoeg om elkaars huis te bezoeken. U weet niet of uw vader andere Afghanen kende, maar u denkt het niet want u zag hem nooit naar het huis van andere Afghanen gaan. Uw familie had enkel contact met uw oom aan vaderskant. Zijn huis is het enige huis in Kashan dat u ooit bezocht (NPO, p. 19-21). U slaagt er niet in op een geloofwaardige wijze de context te schetsen waarin uw gezin als Afghanen leefden. Het is niet aannemelijk dat uw familie met niemand contact had in Kashan, simpelweg omdat jullie moesten studeren en werken. U was wel degelijk in enige mate geïntegreerd in de gemeenschap want u speelde voetbal in een schoolclub (NPO, p. 20). U wordt geconfronteerd met het feit dat het vreemd is dat uw familie zo geïsoleerd zou leven, gezien u naar school ging, in een voetbalclub zat en vrienden had. Uw reactie hierop is enkel dat u als enige ging voetballen en alleen fitneste, en geen contact moest hebben met de voetbalfans (NPO, p. 21). Deze uitleg volstaat niet om de onwaarschijnlijke context die u schetst, waarin uw familie geen contact zou hebben met andere Afghanen of met Iraniërs, te verklaren. Dit geldt des te meer omdat er in de Afghaanse gemeenschap in Kashan volgens u veel mensen wonen die afkomstig zijn uit het dorp van herkomst van uw ouders, en uit de omliggende dorpen (NPO, p. 13). Dat er totaal geen banden zouden bestaan tussen uw familie en deze mensen, is niet geloofwaardig. Er zaten ook nog twee andere Afghanen bij u in de klas op school maar u weet niet van welke etniciteit ze waren, noch van waar hun familie in Afghanistan oorspronkelijk afkomstig was (NPO, p. 17).

Gevraagd of er veel Afghanen in uw wijk woonden, verklaart u dat u niet veel mensen kende. Volgens u kwamen de Afghanen nooit samen want ze mochten niets vieren, geen enkele ceremonie. Ze deden niets samen. Als Afghanen samen een huwelijk proberen vieren moeten ze volgens u dit verstoppen van de overheid want anders komen de autoriteiten alles weghalen en zeggen ze dat de Afghanen in hun land zijn en dat als ze iets willen doen ze het in Afghanistan moeten doen. (NPO, p. 24). Het valt wederom op dat de situatie die u schetst erg extreem is. Het is weinig aannemelijk dat de Afghaanse gemeenschap in Kashan, die volgens u ook nog eens voor een deel uit dezelfde regio in Afghanistan komt, geen onderling contact zou houden. Dit geldt des te meer daar u tijdens het gehoor steeds aanhaalt dat Iraniërs in Kashan Afghanen openlijk vervloekten en discrimineren (NPO, 17, 20, 32). Een dergelijke sociale kloof tussen de Iraniërs en Afghanen in Kashan zou normaal gezien moeten betekenen dat de Afghanen hun sociaal leven toch minstens onder elkaar onderhouden.

Doordat er onder Afghanen nooit iets gevierd werd, ging u nooit naar een Afghaans huwelijk. U verklaart dan ook niets te weten over de verschillen tussen Afghaanse en Iraanse huwelijks tradities. U weet wel dat er door Afghanen een bruidsschat moet worden betaald, maar u weet niet of Iraniërs dat ook doen. Uw grootvader vertelde u ook dat Afghanen bij een huwelijk een stokkengevecht doen. U weet niets over een traditie met een spiegel of welk lied er gespeeld wordt op een Afghaans huwelijk (NPO, p. 24-25). Nochtans is het gekend dat er tijdens Afghaanse huwelijken een speciale ceremonie met een spiegel wordt uitgevoerd en dat het lied "Ahesta Boro" wordt gespeeld.

U legt daarenboven vage verklaringen af over het werk van uw vader als dagloner in de constructie. U vertelt dat uw vader op een plein ging staan samen met andere Afghaanse arbeiders. Gevraagd naar de naam van het plein, antwoordt u ontwijkend dat de mensen overal waar er een plein was gingen staan. Er wordt dan nogmaals gevraagd op welk plein uw vader ging staan waarop u weer ontwijkend antwoordt door te zeggen dat het voor hem niet uitmaakte en dat hij naar de pleinen dichtbij het huis ging. Pas als de vraag een derde keer wordt gesteld geeft u de namen van twee pleinen (NPO, p. 14). Het valt het CGVS op dat u geen rechtlijnig antwoord kan geven op de basisvraag waar uw vader elke dag ging wachten op werk. Dat hij dit op eender welk plein deed is niet aannemelijk en uw ontwijken van de vraag doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de tewerkstelling van uw vader. Uw vader had een werkvergunning, maar u weet niet waar hij deze ging halen. U weet wel dat hij ervoor moest betalen en dat iedereen boven de 18 jaar zo een kaart moest hebben (NPO, p. 15).

U hebt ook slechts zeer beperkte informatie over de Afghaanse scholen in Iran. U hoorde alleen dat er Afghaanse scholen werden gesloten door de politie. U kent niemand die naar een Afghaanse school ging. U weet niet precies waar ze waren, enkel dat er dichtbij de bazaar zouden zijn, die werden gesloten door de politie. Uw huis was ook dichtbij de bazaar. U weet niet of het overheids- of privéscholen waren, want u had documenten en ging naar een Iraanse school en probeerde nooit naar een Afghaanse school te gaan. Gevraagd naar wie de Afghaanse scholen runde, antwoordt u ontwijkend dat u het niet weet maar dat de Afghanen die geen documenten hadden en niet naar school konden zeiden dat ze wensten dat de scholen nog open waren zodat ze konden gaan (NPO, p. 16). Het valt op dat, hoewel de Afghaanse scholen dichtbij uw huis waren en u blijkbaar mensen kende die graag naar deze scholen wilden gaan, het u ontbreekt aan basisinformatie over deze scholen. Dat u niet weet dat het om privé-initiatieven gaat, gerund door Afghanen, is verbazend.

Het valt het CGVS trouwens op dat u een bundel documenten van uw school in Iran neerlegt, maar verklaart dat u al die documenten nooit zag, dat ze in de school waren en dat ze misschien over de examens gaan maar u weet het niet. U weet enkel dat uw punten erin staan (NPO, p. 29). Het neerleggen van dergelijke persoonlijke documenten zonder precies te weten waarover ze gaan roept twijfels op over de herkomst van deze documenten.

Ook met betrekking tot de documenten van Afghanen in Iran legt u vage verklaringen af. U verklaart dat Afghanen naar de universiteit kunnen in Iran als ze naar Afghanistan gaan om iets te regelen en dan terugkomen. Ze moesten een taskara maken en brieven brengen. U weet niet welke andere documenten Afghanen nodig hebben om in Iran aan de universiteit te studeren en of dat ook een Amayesh was of niet (NPO, p. 25-26). Afghanen in Iran die aan de universiteit willen studeren moeten afstand doen van hun Amayesh-kaart en een met hun Afghaans paspoort een studentenvisum aanvragen. Hiervoor moeten zij inderdaad terugkeren naar Afghanistan. U kende niemand in Iran die een taskara had. Gevraagd of u weet hoe het eruitziet, zegt u dat u van de jongens in het opvangcentrum in België hoorde dat men in Afghanistan een taskara heeft. Pas toen u in België was leerde u dat de documenten van Afghanen taskara's zijn (NPO, p. 26). U bent dus zeer slecht op de hoogte van Afghaanse identiteitsdocumenten. Vóór uw ouders Amayesh-kaarten hadden, kregen ze een ander verblijfsdocument in Iran dat een gewoon papier was. U weet niet welke kleur dit had (NPO, p. 26-27). Vóór de Amayesh kaart hadden Afghaanse vluchtelingen in Iran een document dat bekend stond als een blauwe kaart. Dat dit niet weet is opvallend. U weet wel dat de Amayesh voordien groter was dan de kaart die u nu neerlegt. De Amayesh 9 was volgens u blauw, maar u weet niet of het licht- of donkerblauw was. De Amayesh daarvoor was volgens u wit (NPO, p. 27). Volgens de op het CGVS beschikbare informatie waren Amayesh 9 en 8 waren bpaars en niet blauw of wit zoals u beweert. U weet wel dat de Amayeshkaarten verlengd konden worden in een Kefalat kantoor (NPO, p. 28). U lijkt echter niet op de hoogte van het feit dat de geldigheid van verschillende Amayesh-kaarten door de Iraanse overheid verlengd werd. Hiernaar gevraagd zegt u dat u het zich niet herinnert en dat het misschien was. De vraag wordt nogmaals gesteld en u zegt dat elke stad anders is en andere kaarten had en dat het gebeurde. Gevraagd naar wanneer dat dan was, zegt u dat u denkt dat het misschien gebeurde drie à vier jaar geleden (NPO, p. 28). De Amayesh 9 werd inderdaad verlengd tot juli 2015. Het was echter erg moeilijk om deze informatie van u te krijgen, en pas als duidelijk blijkt uit de vragen dat er een dergelijke verlenging door de overheid plaatsvond kan u een antwoord formuleren. U weet dat er ook Afghanen met een Afghaans paspoort in Iran verblijven, maar u weet niet hoe ze aan dit paspoort geraken (NPO, p. 29).

Uit bovenstaande blijkt dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegt over de context waarin u en uw familie als Afghaanse vluchtelingen in Iran leefden. U hebt ook een zeer beperkte kennis van de Afghaanse geschiedenis en bevolking en bent niet goed op de hoogte van de documenten van Afghanen in Iran. U maakt dus niet aannemelijk dat u deel uitmaakte van de Afghaanse gemeenschap in Iran en dat u deze diaspora kent.

Uit bovenstaande trekt het CGVS de conclusie dat u geen duidelijkheid schept over uw nationaliteit, en de plaats en omstandigheden waarin u leefde voor u naar België kwam. Aangezien u geen zicht biedt op deze fundamentele elementen van uw verzoek om internationale bescherming, maakt u het voor de asielinstanties onmogelijk om te beoordelen of u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bezit. Er kan immers in verband met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet beoordeeld worden ten aanzien van welk land uw vrees moet worden beoordeeld, noch in welke context deze plaatsvonden en of nationale bescherming in uw specifieke geval mogelijk is.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 2 januari 2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijf als Afghaans vluchteling in Iran (NPO, p. 31-32). Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. U reageert hierop te stellen dat u veel dingen over Afghaanse cultuur pas in België leerde. U verklaart uw gebrek aan contact met andere Afghanen in Iran door het feit dat als Afghanen samenkomen, ze worden opgepakt door de politie (NPO, p. 32). Dit kan niet verklaren waarom u nooit andere Afghanen ontmoette in privé-sfeer. U zegt ook dat u in Iran altijd studeerde en dat u daardoor nooit veel informatie kon hebben over Afghanistan. U had ook geen moskee om meer te weten over uw religie en had niet de vrijheid om deel te nemen aan ceremonies en feesten (NPO, p. 33). Zoals hierboven reeds beargumenteerd, zijn uw verklaringen over de extreem geïsoleerde context waarin u opgroeide echter niet aannemelijk en kan deze uitleg dus niet overtuigen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Iran, Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Zoals eerder besproken, zijn er twijfels met betrekking tot de herkomst van uw schooldocumenten. Over uw Amayesh-kaart stelt het CGVS vast dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen. U slaagde er niet in geloofwaardige verklaringen af te leggen over uw leven als Afghaans vluchteling in Iran en was ook niet goed op de hoogte van het Amayesh-systeem.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie. Daarbij geeft verzoeker aan bij een eventuele terugkeer te vrezen onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling, waarbij hij geen bescherming kan verkrijgen van de lokale autoriteiten omdat zij niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het gelijkheidsbeginsel *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

In wat zich aandient als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt vast dat er geen motivering is opgenomen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij benadrukt hierbij het principe van de "*sliding scale*" en meent dat hij zijn persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt en hem aldus minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoeker voert aan dat hij in Iran gediscrimineerd werd en verschillende keren opgepakt werd door de politien waarbij hem verteld werd dat hij drie maanden moest gaan vechten in Syrië vooraleer hij een residentiekaart kon bekomen. Verzoeker stelt tevens dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan de taliban vreest, dat hij niet vertrouwd is met de manier van leven in Afghanistan en vreest te worden aangevallen door zijn accent, alsook dat hij de algemene veiligheidssituatie aldaar vreest. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen als zou hij als Afgaans vluchteling in Iran hebben verbleven. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoeker een beperkte kennis bezit van zijn beweerd land van herkomst, Afghanistan, onder meer op vlak van de etnische groepen, beroemde Afghanen en geografie; (ii) hij tevens een gebrekkige kennis vertoont betreffende de historische redenen waarom zijn ouders en andere Afghanen het land ontvluchtten; (iii) verzoeker bovendien niet-aannemelijke verklaringen aflegt over zijn leven als Afgaans vluchteling in Iran nu (1) hij tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over het laatste incident met de politie waarmee hij geconfronteerd zou zijn geweest, (2) verzoeker zeer vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn beleving van de soennitische religie in Iran, hij erg vaag blijft over de precieze repressie die er werd uitgeoefend tegen soennieten die er hun geloof zouden belijden, hij meer in het algemeen *quasi* niets weet van het soennisme in Iran en zijn verklaringen als zouden soennitische Afghanen in Kashan geen enkel initiatief nemen om hun religie of religieuze feesten in gemeenschap te beleven, niet geloofwaardig zijn en zelfs in strijd zijn met de objectieve informatie, (3) verzoekers verklaringen over zijn leven in de Afgaanse gemeenschap in Kashan eveneens gebrekkig zijn, (4) hij tevens vage

verklaringen aflegt over het werk van zijn vader als dagloner in de constructie, (5) verzoeker slechts zeer beperkte informatie kan aanreiken over de Afghaanse scholen in Iran en (6) hij daarenboven vage en zelfs foutieve verklaringen aflegt over de documenten van Afghanen in Iran en (iv) de door verzoeker voorgelegde documenten in de loop van de procedure niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.2.2.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid zijn om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker middels zijn verklaringen zijn Afghaanse herkomst niet aannemelijk maakt, noch aannemelijk maakt als Afghaans vluchteling in Iran te hebben gewoond tot aan zijn vertrek naar Europa en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn eventuele nood aan bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van en verwijzen naar eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoeker nog aanvoert dat het de taak is van de *'protection officer'* om door te vragen zodat alle informatie over zijn identiteit en verblijfplaatsen in Iran volledig wordt verkregen, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker gedurende de persoonlijke onderhouds respectievelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig de kans kreeg om zijn identiteit, zijn herkomst, verblijfplaatsen en vluchtrelaas uiteen te zetten. Bovendien komt het niet aan de *'protection officer'* toe om aan de hand van gerichte vragen het persoonlijk onderhoud te sturen en alzo de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

Dat verzoeker het woord *'Shorawi'* heeft gebruikt, hetgeen een term is die Afghanen gebruiken voor de Russen, kan geenszins zijn gebrekkige kennis betreffende de historische redenen waarom zijn ouders en andere Afghanen het land ontvluchtten verschonen of vergoelijken. Zo dient erop gewezen dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de tolk deze term vertaalt als *"Sovjet Unie"* en dus geenszins als *"de Russen"*, zodat verzoeker niet gevolgd kan worden waar hij in het verzoekschrift lijkt aan te sturen op het feit dat hij wel wist dat de Sovjets Russen zijn. Bovendien kan verzoeker niet vertellen of de taliban betrokken waren bij de oorlog tussen de Sovjets en de Afghanen, of de taliban voor of tegen de Sovjets waren, welke bekende Afghanen vochten tegen de Sovjets en kent hij de meest iconische Tadzjiekse mujahedeem-leider Ahmed Shah Massoud niet (administratief dossier, stuk 5, p. 11-12). De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden waar deze op goede gronden overweegt dat verzoekers kennis over de Afghaanse historische context die leidde tot de vlucht van zijn ouders, alsook van beroemde Afghanen ontoereikend is en ernstig afbreuk doet aan zijn voorgehouden Afghaanse nationaliteit.

Verzoeker vervolgt dat de commissaris-generaal verkeerdelijk voorhoudt dat het liedje *"Ahesta Boro"* wordt gespeeld op een Afghaans huwelijk in Iran, nu dit enkel het geval is in Afghanistan. Daargelaten

de vaststelling dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot een blote bewering die hij op geen enkele objectieve wijze onderbouwt, dient evenwel vastgesteld dat verzoeker werd gepeild naar zijn kennis van Afghaanse huwelijken in het algemeen, zoals onder meer het huwelijk van zijn ouders, en vervolgens is gebleken dat zijn kennis over onder meer de speciale ceremonie met een spiegel, alsook de verschillen tussen een Afghaans en een Iraans huwelijk (administratief dossier, stuk 5, p. 24-25) onbestaande is, hetgeen niet aannemelijk is en verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen als zou hij als Afghaans vluchteling in Iran hebben geleefd.

Zo verzoeker wijst op een reeks elementen die hij volgens hem wel kon uiteenzetten betreffende zijn leven als Afghaans vluchteling in Iran en hiertoe citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud (verzoekschrift p. 5-6), dient erop gewezen dat verzoeker zich beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen. Overigens dient benadrukt dat het loutere feit dat verzoeker enkele elementen wel kon aangeven op zich geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beperkte en vage karakter van verzoekers kennis blijkt. Het louter herhalen van een aantal verklaringen is op zich geen dienstig verweer tegen deze vaststellingen. De lacunes in verzoekers kennis zijn van een dermate zwaarwichtige aard dat ze niet kunnen worden ongedaan gemaakt door de kennis die hij wel op een correcte wijze zou hebben weergegeven.

Verzoeker vervolgt dat hij zijn verzoek om internationale bescherming niet steunt op zijn religieuze overtuiging, zodat het argument dat hij weinig weet over het soennisme in Iran niet kan volstaan om zijn verzoek af te wijzen. Hij meent dat dit tevens opgaat voor zijn gebrekkige kennis over zijn Afghaanse burens en besluit dat het inconsistent is van de commissaris-generaal om enerzijds te betogen dat hij geen zicht biedt op zijn nationaliteit en plaats en omstandigheden waarin hij leefde voor zijn vertrek naar België en anderzijds aan te halen dat verzoeker bijgevolg niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt. De Raad merkt evenwel op dat de vaststelling dat verzoeker zo goed als geen kennis heeft over zijn eigen etnische afkomst, hij niet weet of alle Afghanen soennieten zijn en pas in België het bestaan van enkele andere Afghaanse etniciteiten ontdekte, alsook zijn kennis van de Afghaanse gemeenschap in Iran – waarvan hij deel zou hebben uitgemaakt –, wel degelijk van belang zijn bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming nu deze elementen – in samenlezing met de overige motieven van de bestreden beslissing – erop duiden dat hij zijn Afghaanse herkomst, alsook zijn verblijf in Iran als Afghaans vluchteling niet aannemelijk maakt. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben voorgedaan en kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden aangenomen.

Waar verzoeker nog hekelt dat de commissaris-generaal overweegt dat het feit dat hij geen kennis heeft van de inhoud van de door hem voorgelegde schooldocumenten twijfels oproept over de herkomst ervan en hij hierover nochtans nooit tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd vermits hij enkel heeft gezegd dat zij misschien over examens gaan, hetgeen met de werkelijkheid strookt, dient benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming wel degelijk kan worden verwacht dat hij zich in redelijke mate interesseert voor aspecten die betrekking hebben op zijn verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg mag van een verzoeker worden verwacht dat hij een degelijke kennis verwerft over de inhoud van de stavingsstukken die hij zelf voorlegt in het kader van zijn verzoek, *quod non in casu*.

Ook met de argumentatie dat hij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, slaagt verzoeker er niet in te overtuigen. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker wel degelijk tegenstrijdige verklaringen aflegt over het laatste incident met de politie waarin hij in Iran verwickeld zou zijn geweest (administratief dossier, stuk 5, p. 8-9), dient erop gewezen dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage en ongeloofwaardige verklaringen.

In zoverre verzoeker verwijst naar het arrest nr. 196 233 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 december 2017 teneinde zijn Afghaanse herkomst aannemelijk te maken, dient vooreerst te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Verzoeker verduidelijkt bovendien niet in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot de genoemde zaak hebben geleid gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot zijn verzoek om internationale bescherming. In het aangehaalde arrest werd immers geoordeeld dat veel afstammelingen nooit in

Afghanistan zijn geweest en aldus een gebrekkige kennis van Afghanistan kunnen tentoonspreiden en dat er in het voorliggende geval, op basis van een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel, moest worden vastgesteld dat verzoeksters hun langdurig verblijf in Iran als Afghaans vluchteling aannemelijk maakten, waarbij een onderzoek diende te worden verricht naar de mogelijke terugkeer van Afghaanse onderdanen naar Afghanistan die vele jaren in Iran hebben verbleven. Dit is in onderhavig dossier niet het geval nu uit de uitgebreide vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zijn voorgehouden Afghaanse herkomst niet aannemelijk maakt.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat het Commissariaat-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn profiel, laat hij na *in concreto* aan te tonen wat dit profiel precies inhoudt, evenals waar, wanneer of op welke wijze het Commissariaat-generaal volgens hem geen rekening zou hebben gehouden met dit bewuste profiel.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar het rapport "*Treatment of returnees*", nog aanvoert dat hij totaal vervreemd is van Afghanistan en hekelt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om te motiveren waarom dit rapport niet op zijn situatie van toepassing zou zijn, dient andermaal te worden herhaald dat verzoeker, gelet op het geheel van wat voorafgaat en gelet op de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, niet aannemelijk maakt daadwerkelijk de Afghaanse nationaliteit te hebben, noch dat hij als Afghaans vluchteling in Iran heeft verbleven.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd overeind, wordt zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.2.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven van de weigeringsbeslissing niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voor een verzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de verzoeker in het

land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van zijn verklaringen omtrent zijn herkomst en vluchtrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

2.2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER